

Hopp i Nederländerna

Megan Armknecht

Baserad på en sann berättelse

Grace är en 15-årig flicka som bor i Nederländerna under andra världskriget. Kriget har pågått länge. Människorna i Nederländerna svälter och hoppas att kriget snart ska vara över.

Andra världskrigets sista år var det värsta för Nederländerna. Nazisterna tog precis allting. Grace kunde inte gå i skolan. Det fanns ingen kol att värma huset med. Grace och hennes familj tvingades äta tulpanlökar för att inte svälta. De smakade *hemskt!* Det värsta av allt var att pappa fortfarande var krigsfånge.

Men det fanns hopp. Folk sa att nazisterna höll på att förlora kriget. Och i maj 1945 kapitulerade nazisterna. Nederländerna var äntligen fritt igen! Alla firade på gatorna. Nu kunde Grace börja gå i skolan igen. Det fanns inga soldater att vara rädd för.

Det bästa av allt var en dag när Grace och hennes bröder gick hem från skolan och de såg Nederländernas flagga vaja framför deras hus. De visste att det bara kunde betyda en sak.

”Pappa är hemma!” skrek Heber.

Grace och hennes bröder sprang in. Grace kastade sig om pappas hals och gav honom en stor kram. Han kramade henne hårt tillbaka. Det var så underbart att pappa var hemma.

En kort tid därefter började paket med mat, kläder

och medicin komma till Nederländerna.

Kyrkans ledare i Salt Lake City skickade många förnödenheter för att hjälpa folket efter kriget. Grace fick till och med en ny klänning! Hon hade haft samma klänning i fem år, så hon var så glad över att få en ny.

För första gången på flera år fick Grace tillräckligt att äta. Missionspresidentskapet och regeringen i Nederländerna bestämde att ett potatisprojekt skulle startas så att mer mat kunde odlas. Kyrkans medlemmar planterade mycket potatis i fält i närheten. Till hösten skulle de ha massor med potatis att äta.

”Titta!” sa Grace till pappa och pekade på en potatisplanta som hade börjat gro. ”Vi behöver aldrig mer vara hungriga!”

Pappa nickade men log inte. Han sa: ”Jag pratade med president Zappey. Han sa att kyrkans medlemmar i Tyskland fortfarande svälter, som vi gjorde. De får ingen hjälp av regeringen, som vi får.” Pappa lade armen om Graces axlar. ”President Zappey har bett oss att ge vår potatis till de tyska medlemmarna.”

”Ge bort vår potatis!” utropade Grace. Men *nazisterna* var från Tyskland! ”De kanske är medlemmar i kyrkan, pappa, men de är ändå tyskar.”

”Jag vet att det inte är lätt”, sa pappa. ”Men de är också Guds barn. Han älskar dem också. Jag förlät dem för att de tillfångatog mig. Herren kan hjälpa oss alla att förlåta.”

Grace såg upp på pappa. Han var den modigaste personen hon kände, men hon visste inte om hon hade modet att förlåta som han. Sedan kom hon att tänka på en av lärarna i skolan under kriget. Hennes lärare hade sagt att inte alla tyskar var nazister, och inte alla nazist-soldater var onda. Och nu svält flickorna och pojkarna i Tyskland, precis som Grace hade gjort.

Grace drog ett djupt andetag. ”Jag förstår”, sa hon. ”Vi ger dem vår potatis.”

Pappa kramade henne och log. ”Du är verkligen en modig flicka. Det här är svårt att göra. Men vi är lärjungar till Jesus Kristus, och det är våra tyska bröder och systrar också.”

Grace log. De arga känslorna försvann och hon kände sig lugn och varm. Hon kunde förlåta tyskarna. Och Jesus kunde hjälpa henne att älska dem också. ■

Författaren bor i New Jersey, USA.

Kyrkans medlemmar i Nederländerna gav 70 ton potatis och 90 ton sill till de tyska medlemmarna. Senare, 1953, skickade medlemmarna i Tyskland förnödenheter till kyrkans medlemmar i Nederländerna efter en stor översvämning.